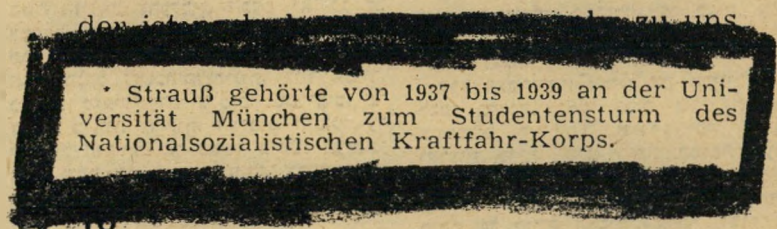

שטרואוס

של הסטודנטים במסגרת הגייס הממונע הנאצי-סוציאליסטי. הנה הקטע הנדון:

„כמוֹכֵן הנני מחזיק בדי סיפרון רישמי של פלוגות־הסער הנאציות, ובו התקן של האירגונים הצבאיים הנאציים. בסיפרון זה מופיע הגייס הממונע הנאצי-סוציאליסטי (נסק"ק) בצד הס"א, הס"ס וההיטלר-יונגז, כאחד מאירגוני־המלחמה של המפלגה הנאצית:

Armbinden

SA-Binde

SS-Binde

HJ-Binde

NSBO-Binde

NSKK-Binde

„איך מתיישבת חברותך באירגון זה עם הודעתך כי מעולם לא היית נאצי, ועם ההודעה הרישמית של ממשלת ישראל כי לא היית מימך חבר המפלגה הנאצית?“

● מר שטרואוס, בימי כהונתך כשר־הבטחון הגרמני שלחת לאירגון ותקי הס"ס הקרב' ברכה רשמית. בברכה זו הבעת את דעתך כי לוחמי הס"ס־הקרב' היו אנשים הגונים כמו חיילי הוורמאכט, וכי יש להעניק להם את אותן הזכויות. לאור העובדה כי יחידות הס"ס־הקרב' לקחו חלק פעיל בהשמדת היהודים בחזית ומאחורי החזית, תוך עזרה נאמנה לס"ס־הכללי — איך אתה מנמק את הכרזתך זו?“

★ ★ ★

„בכלל לא הייתי מוסמך...“

ש אלות אלה לא נשאלו. גרוע מזה: בכל מסיבת־העיתונאים, בה נכחו מאה עיתוני אים ישראלים, לא נשאלה אף שאלה אחת הנוגעת לעברו האישי של שטרואוס. השאלה היחידה, שהתקרבה לתחום זה, נגעה לקרב' לנה שהוגשה באותו בוקר בתל־אביב, תוך הסתמכות על דיברי הסופר הגרמני האנס הלמוט קירסט. בקובלנה נאמר כי בימים האחרונים של המלחמה פקד סגן שטרואוס להרוג שבוי־מלחמה ואסירים יהודיים.

תשובתו של שטרואוס לשאלה זו הייתה אופיינית לכל תשובותיו. שיטתו הייתה דומה באופן מפליא לשיטתו הרגילה של שמעון פרס. בחיכוחים פומביים. על שום שאלה לא ענה לעניין.

● על עניין קירסט: „זה מצחיק או תי... קירסט עצמו היה נאצי מושבע... לא היה בסביבת שונגאו שום מחנה־ריכוז, אלא רק מחנה של שבויים רוסיים... ה־ מחנה היה תחת פקודת חיל־האוויר, ואני הייתי שייך לחיל־הקרקע, בתור מפקד בית־הספר לתותחנים ג'מ, ולא היה לי שום קשר למחנה־השבויים... שום שבוי לא נהרג מחוץ להפצצות־אוויר ולפעולות קרביות...“

כל זה לא היה לעניין. לא חשוב כלל אם גם היה קירסט נאצי או לא. לא חשוב למי היה המחנה כפוף להלכה. שטרואוס לא הגיב אף על אחת מן ההאשמות המפורטות. אך בדבריו יש אישור לעובדות הבאות: ש־ שטרואוס נמצא באותם הימים בסביבה זו, שקירסט שרת ביחידה של שטרואוס, וש־ אומנם נהרגו שבויים „בהפצצות ובפעולות קרביות“. אילו פעולות קרביות היו ב־ שונגאו?

חבר לנשק

הרומאן רבי־המכר של האנס הלמוט קירסט, ששירת יחד עם שטרואוס ביחידה אחת ושעל האשמותיו התבססו שני הישראלים אשר הגישו נגד שטרואוס קובלנה פלילית על־פי חוק עשיית הדין בנאצים.

● קירסט הגיש תביעה משפטית נגד שטרואוס, על כי קרא לו נאצי. שטרואוס הודיע במסיבת־העיתונאים כי קירסט ביטל את התביעה, אך לא ציין כי הביטול בא אחרי ששטרואוס עצמו חזר בו מן ההאשמה.

עצות לתוך האוזן

לוחש שמעון פרס לשטרואוס מיד עם הגיעו. ערב בואו ארצה גילה שטרואוס לעתונאים גרמניים כי הוזמן על־ידי פרס, ולא על־ידי בנגוריון, אך הניח כי פרס עשה זאת בשמו של ראש־הממשלה. במשך כל השבוע שפע שטרואוס שבחים על פרס ובישר כי פרס שיכנע אותו בצידקת ישראל — כדי לגמול לסגן־השר שמעון פרס על ההזמנה לישראל.

מאחד את משה דיין ושטרואוס. הגרמני סיפר כי הכיר את דיין לראשונה לפני שלוש שנים, וכי הוא מודה לו על הפגנת־הידידות של דיין, שבא במיוחד לנמל־התעופה להקביל את פניו.

● על הטענה שגרמנים מייצרים מטוס על־קולי בקאהיר: „זה לא צריך להדאיג את ישראל. מסרשמיט הציע את המטוס הזה לממשלת גרמניה, ואנחנו דחינו אותו. זה מטוס מיושן... שטרואוס יודע, כמובן, כי מטוס יכול להיות „מיושן“ לגבי מלחמה גרמנית־סובייטית, אך מסוכן מאוד במלחמה ישראלית־מצרית, בה יהיה כל הנשק „מיושן“ לפי מושגי הלוחמה האטומית. המטוס המצרי שזה, לפחות להלכה, למטוס מיראז' 3, עליו סומך חיל־האוויר הישראלי.“

● על הטענה שהתנגד בשעתו להסכם השילומים: „העמדה שלי לא הובנה. לא הת־ נגדתי להסכם השילומים. רציתי רק שתיתן עדיפות להסכם על פיצויים אישיים...“

● לגבי הטענה כי הסכים מראש לפיתוח טילים בידי מדענים גרמניים במצרים: „אבל רבותי, לגרמניה בכלל אסור ליצור טילים, בהתאם להסכם בריסל. לכן, בתור שר־הבטחון הגרמני, בכלל לא הייתי מוסמך ליצור טילים.“

היתה זו התחמקות אחילית. שהרי זאת בדיוק הטענה: שגרמניה עודדה את מדעניה לפתח טילים חדשים על אדמת מצרים, דווקא מפני שאסור היה לה לעשות זאת על אדמתה שלה. לפני דור פיתח הצבא הגרמני בחשאי, על אדמה סובייטית, את כלי־הנשק שאסור היה לו, לפי חוזה ורסיי, ליצור בגרמניה.

וכך הלאה וכך הלאה — מלאכת־מחשבת של התחמקות, חצי־אמינות ותירוצים — אותם התירוצים שכל גרמני משתמש בהם לגבי התקרפה הנאצית, ושהעולם שמע אותם עד לעיפיה.

באולם כולו לא היה אף עיתונאי אחד ששוכנע מדברי שטרואוס. הכתבים החליפו ביניהם חיוכים ציניים (שלא השתקפו, למחרת היום, ברוב־הכתבות). הם הבינו למה התכחץ הבנהיג הסוציאלי־דמוקראטי הגרמני המנוח, קורט שומאכר, כאשר קרא לשטרואוס בשם „הלא־ כלם המבמבם“. הם יכלו לתרגם זאת לארמית: „אי־תרא בלגיא קישקיש קריא“ (מטבע קטנה בכלי גדול משמיע רעש רב). כי הקול היה גדול, התוכן הרעיוני אפסי. אך שמעון פרס וראש לישכת־העיתונות, שישבו משני צידי שטרואוס, זרחו בהנאה ובגאווה — האיש שלהם הצליח.

★ ★ ★ „אצלנו יש צנזורה צבאית...“

ה יתה זו שביעות־רצון כפולה: לא רק ששטרואוס הצליח, אלא גם העיתונאים, שעד לאותו רגע רטנו וכעסו, היו עתה מפויסים.

(המשך בעמוד 10)